

ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΑΙΝΕ

Κατὰ τὴν παιδικήν μου ἡλικίαν μὲ ἐκάλουν Χάρρυ, καὶ σήμερον δὲ ἀκόμη ἀρέσκομαι νὰ ἀκούω νὰ μὲ καλοῦν διὰ τοῦ ὀνόματος τούτου, ἂν καὶ ὀφείλω εἰς αὐτὸ τὴν πικροτέραν θλίψιν τοῦ παιδικοῦ μου βίου. Μόλις τώρα δύναμαι νὰ κάμω λόγον περὶ αὐτοῦ, τώρα ὅτε δὲν ζῶ πλέον μεταξὺ τῶν ζώντων καὶ πᾶσα ἀνθρωπίνη ματαιοδοξία ἐσθέσθη ἐν τῇ ψυχῇ μου.

Ἐν Γαλλίᾳ, μόλις μετέβην εἰς Παρισίους, μοῦ ἠλλαξάν τὸ γερμανικόν μου ὄνομα Heinrich, εἰς Henri. Τὸ Heinrich δὲν ἤρεσκεν εἰς τὰ γαλλικὰ ὄτια, οἱ δὲ Γάλλοι συνειθίζουσι νὰ μεταβάλλωσιν ὅλα τὰ πράγματα συμφώνως πρὸς τὰς κλίσεις των. Κανεὶς ἐξ αὐτῶν σχεδὸν δὲν δύναται νὰ προφέρῃ τὸ ὄνομά μου Henri Heine (Χάινε) ὀρθῶς, πάντες δὲ προφέρουσι αὐτὸ Enri Enn· πολλοὶ γνήσιοι Παρισινοὶ μάλιστα ἐνοῦσι τὴν λέξιν εἰς μίαν καὶ προφέρουσι Enrienne, τινὲς δὲ λέγουσι καὶ ὁ κ. Un rien (ὁ κ. Τίποτε).

ὑπὸ πολλὰς φιλολογικὰς ἐπόψεις τοῦτο μὲ βλάπτει οὐκ ὀλίγον, ἀλλ' ἐξ ἄλλου μὲ ὠφελεῖ ἐνίοτε. Διότι μεταξὺ τῶν εὐγενῶν συμπολιτῶν μου, οἵτινες ἔρχονται εἰς Παρισίους, πολλοὶ ἐπιθυμοῦσι νὰ μὲ διαβάλλωσι παντοιοτρόπως· ἀλλ' ἐπειδὴ προφέρουσι πάντοτε τὸ ὄνομά μου γερμανιστί, οἱ Γάλλοι δὲν δύνανται νὰ ἐννοήσουν ὅτι ὁ κακοῦργος αὐτός, ὁ δηλητηριαστής τῶν πηγῶν τῆς ἀθωότητος, εἶνε ἀπλούστατα ὁ φίλος των κ. Enrienne, καὶ μάτην αἱ ἀγαθὰ ἐκεῖναι ψυχαὶ ἀφίνουσιν ἀχαλίνωτον τὸν ἐνάρκτον αὐτῶν ζῆλον. Οἱ Γάλλοι δὲν ἐννοοῦσιν ὅτι πρόκειται περὶ ἐμοῦ καὶ ἡ υπερρήνεις ἀρετὴ καταναλίσκει εἰς μάτην τὰ συκοφαντικὰ αὐτῆς βέλη.

Ἐν τούτοις εἶνε πάντοτε δυσάρεστον νὰ ἀκούῃ τις τὸ ὄνομά του κακῶς προφερόμενον, καὶ ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι πολὺ εὐέγγιμοι εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο. Ἡμέραν τινὰ ἠρώτησα τὸν γηραιὸν Cherubini ἂν εἶνε ἀληθές, ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ Ναπολεὼν ἐπρόφερε τὸ ὄνομά του γαλλιστί καὶ οὐχὶ Κερουβίνη, ὅπως προφέρουσιν αὐτὸ οἱ Ἰταλοὶ, ὁ γηραιὸς δὲ μουσουργὸς εἰς τὴν ἐρώτησίν μου ταύτην κατελήφθη ὑπὸ θυμοῦ αὐτόχρημα κωμικοῦ. Ἐγὼ ὁμολογῶ ὅτι δὲν ἔπαθα ποτὲ τοιοῦτό τι.

Heinrich, Χάρρυ, Henri — ὅλα ταῦτα τὰ ὀνόματα μελωδικῶς ἀπηχοῦσιν ὅταν προφέρωνται ὑπὸ ὠραίων χειλέων. Ἐν τούτοις ὁμολογῶ ὅτι τὸ ὄνομα Signor Enrico ἔχει ἰδιαίτερον δι' ἐμὲ θέλημα. Οὕτως ἐκαλοῦμένη κατὰ τὰς γλαυκὰς ἐκείνας καὶ ἀστροφεγγεῖς θερινὰς νύκτας, ὡς διῆλθον ἐν τῇ εὐγενεῇ καὶ δυστυχεῖ

χώρῳ, ἥτις εἶνε ἡ πατρίς τοῦ κάλλους, καὶ ἥτις ἐγέννησε τὸν Ῥαφαήλ, τὸν Ῥοσσίνι καὶ τὴν πριγκίπισσαν Βελζιγόζο...

Ἐλεγον λοιπὸν ὅτι τὸ ὄνομα Χάρρυ ἐπικρανε τὰς γλυκυτέρας στιγμαῖς τοῦ ἑαρος τοῦ βίου μου, καὶ ἰδοὺ πῶς :

Εἰς τὴν γενέθλιόν μου πόλιν ἔζη ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον ὠνόμαζον Dreckmichel (Σκουπιδομιχάλην), διότι συνειθίζε νὰ διέρχεται τὴν πόλιν μὲ ἀμάξιον, συρόμενον ὑπὸ ὄναριον καὶ νὰ συνάζῃ τὰ σκύβαλα, ἀτινα αἱ ὑπηρετρίαι ἐτοποθέτουσαν εἰς σωροὺς ἔξω τῶν θυρῶν. Ὁ ἄνθρωπος ἦτο ὅμοιος πρὸς τὸ ἐπάγγελμά του καὶ ὁ ὄνος ὅμοιος πρὸς τὸν κύριόν του. Τὸ ἀγαθὸν τετράποδον ἐρρύθμιζε τὸν βηματισμὸν του συμφώνως πρὸς τὸν τόνον μεθ' οὗ ὁ κύρ Μιχάλης ἐπρόφερε τὴν λέξιν Χά-αρ-ρυ !

Ἀγνοῶ ἂν τοῦτο ἦτο τὸ ὄνομα τοῦ κτήνους ἢ προτρεπτικὴ τις ἀναφώνησις. Ἄλλ' ὅ,τι εἶνε βέβαιον εἶνε ὅτι ἡ μοираία αὕτη ὁμοιότης τῆς ἀναφωνήσεως πρὸς τὸ κύριόν μου ὄνομα Χάρρυ μοῦ ἐστοίχισε πολλὰς λοιδορίας ἐκ μέρους τῶν συμμαθητῶν μου καὶ τῶν παιδιῶν τῆς γειτονίας μου. Χάριν χλευασμοῦ ἐπρόφερον τὸ ὄνομά μου ἀπαρallάκτως ὅπως ὁ Σκουπιδομιχάλης ἐκάλει τὸν ὄνον του. καὶ ὅταν ἐθύμωνα, οἱ μικροὶ πανοῦργοι ἐλάμβανον τὸ ἀθωότερον τοῦ κόσμου ἦθος καὶ μὲ παρεκάλουν νὰ τοὺς διδάξω νὰ προφέρωσι τὸ ὄνομά μου, διαφόρως ἀπὸ τοῦ ὄνου, πρὸς ἀποφυγὴν παρεξηγήσεων. Ἄλλ' οἱ ἄχρειοι ἦσαν ἀκαταδάμαστοι καὶ οὐδέποτε τοῖς ἐνετυποῦτο ἡ διαφορὰ, συνέχεον δὲ πάντοτε τὸν ὄνον μὲ ἐμὲ καὶ ἐμὲ μὲ τὸν ὄνον εἰς τρόπον ὥστε συνέβαινον κωμικώτατα λογοπαίγνια. Πάντες ἐγέλων, μόνος ἐγὼ ἔκλειον. Ὅτε παρεπονούμην ἐνίοτε εἰς τὴν μητέρα μου, μὲ συμβούλευε νὰ μάθω πολλὰ διὰ νὰ γείνω ἄνθρωπος μεγάλος, ὥστε νὰ μὴ εἶνε δυνατόν νὰ μὲ συγχεύουν πλέον μὲ ὄνον.

Ἐν τούτοις ἡ ὁμανυμία αὕτη πρὸς τὸ ἡλίθιον μακρόωτον κτήνος ἦτο ὁ ἐφιάλτης μου. Τὰ μεγάλα παιδιά ὅταν διήρχοντο ἐνώπιόν μου μὲ ἐχαιρέτων διὰ τῆς κραυγῆς Χάαρρυ. Οἱ μικρότεροι μοῦ ἔστελλον τὸν αὐτὸν χαιρετισμὸν, ἀλλὰ ἀπὸ ἀποστάσεως μεγαλειτέρας. Ἐν τῷ σχολείῳ ἡ αὕτη ὑπόθεσις ἐχρησίμευεν ὡς θέμα πικρῶν σαρκασμῶν ὁπόταν ἐπρόκειτο περὶ ὄνου, πάντων τὰ βλέμματα ἐστρέφοντο πρὸς ἐμὲ καὶ ἐγὼ ἠρυθρίων.

Εἶνε ἀπίστευτον πόσον οἱ μικροὶ παῖδες εἶνε ἱκανοὶ νὰ ἐξευρίσκωσιν ὑπαινιγμοὺς σαρκαστικούς καὶ νὰ καθιστῶσιν αὐτοὺς καταδήλους.

Ἡρώτων ἀλλήλους :

— Ποῖα διαφορὰ ὑπάρχει μεταξὺ τοῦ ἱππάγρου (zébre) καὶ τοῦ ὄνου τοῦ Βαλαάμ ;

— Ὑπάρχει ἡ διαφορὰ ὅτι ὁ εἰς ὠμίλει **ζε-
βραῖστὶ**, ὁ ἄλλος δὲ ἑβραϊστὶ.

Ἐπειτα ἤρχετο ἡ ἄλλη ἐρώτησις.

— Ποία διαφορὰ ὑπάρχει μεταξὺ τοῦ ὄνου
τοῦ Σπουπιδομιχάλη καὶ τοῦ ὁμωνύμου του ;

Καὶ οἱ μικροὶ αὐθάδεις ἀπήντων πάντοτε :

— Δὲν ἤξεύρομεν νὰ ὑπάρχη καμμία δια-
φορὰ !

(Ἐκ τῶν ἀπομνημονευμάτων τοῦ "Αἴνε)

— κ. —

ΣΤΗΝ ΕΡΗΜΙΑ ΜΟΥ

1

Ἡ νύκτα φεύγει δλόχαρη — Νεράϊδα μου, κοιμᾶσαι
ἢ βλέπεις τ' ἄστρα καὶ ἀγρυπνεῖς καὶ μένανε θ' μάσαι ;
ἂν ἔχῃ ὁ ὕπνος μυστικὰ τὰ βλέφαρά σου κλείσει
ὁ ἔρως μου σὰν ὄνειρο θάρσῃ νὰ τὰ φιλήσῃ
καὶ ἂν ξάγρυπνη τ' ἄστρα θεωρῇς ὅπου 'ψηλὰ ξανοίγουν
τ' ἄστρα καὶ ἐγὼ θεὸς νὰ θωρῶ — καὶ ἔτο' ἡ ματιαίς μας
[μίγουν.

2

Οἱ γρύλοι ποὺ κρυφομιλοῦν μὲ βλέπουν καὶ μοῦ λένε :
— Τάχα γιατί τὰ μάτια σου 'μέρα καὶ νύκτα κλαῖνε ;
Κ' ἐγὼ τοὺς λέγω : — Τὸ γιατί ῥωτᾷτε νὰ σᾶς πῶ ;
γιατ' ἔχω 'μέραις νὰ τὴν δῶ τὴν κόρη π' ἀγαπῶ.

3

Πρὶν σὲ γνωρίσω μέτραγα τ' ἀστέρια τοῦ οὐανοῦ
σ' ἐγνώρισα τὰ μέτρησα καὶ εἶπα μὲ τὸ νοῦ :
— Δυὸ ἄστρ' ἀπόψε λείπουνε, ποῦ νάνε πηγυμένα ;
Κ' ἔφαχνα γύρω νὰ τὰ 'βρῶ, καὶ ἔφαχνα 'στὰ χαμένα.
Μὰ εἶδα τὰ 'ματάκια σου ποῦνε φωτιαῖς γεμάτα
καὶ εἶπα : τ' ἀστέρια πούλειπαν νὰ τα τ' ἀστέρια, νὰ τα.

4

Ἐνὰ πουλάκι κάθεται 'ς τοῦ πεύκου τὸ κλαδί
καὶ ἀναστενάζει ἀπὸ κρυφὰ καὶ γλυκοκελαδεῖ.
— Τί κάθεται καὶ κελαδεῖ καὶ ἀναστενάζει τάχα ;
νᾶχα ποὺλὶ τὴ χάρι σου καὶ τὰ φτερά σου νᾶχα
χωρὶς νὰ ἔχονα στιγμὴ ἀμέσως θὰ πετοῦσα
καὶ 'στὸ παραθυράκι τῆς θὰ γλυκοτραγουδοῦσα.
— Τί λές, φτωχέ μου ποιητὴ ; πάντα παιδί θεὸς νᾶσαι ;
ἡ κόρη αὐτὴ σ' ἐξέχασε, ἀκόμα τὴν θυμᾶσαι ;

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ.

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

Ἀποβλέπων τις εἰς τὴν ζωὴν ὁποῖαν τὴν δη-
μιουργεῖ ἐνίοτε ὁ Θεός, δὲν ἔχει νὰ κάμῃ ἄλλο
καλλίτερον ἀπὸ τὸ νὰ εὐχαριστῇ αὐτὸν διότι
ἐδημιούργησε συνάμα καὶ τὸν θάνατον.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἐν τῇ Βερολινεῖᾳ ἱατρικῇ ἐταιρείᾳ ἐγένοντο τε-
λευταῖον ἐπιστημονικαὶ ἀνακοινώσεις ἀφορῶσαι εἰς
ἐπιστημονικὰ ἐξαγόμενα ἐκ τῆς ἀσιτίας τοῦ νηστευ-
τοῦ Καίττη. Καὶ ἐν πρώτοις ὠμίλησεν ὁ καθηγητὴς
Senator περὶ τῆς καταστάσεως τῶν ὀργάνων καὶ τῆς
διαμερίσεως τῆς ὕλης παρὰ τῷ Καίττῃ. Οὗτος εἶνε
26 ἐτῶν, πάσχει ἐκ πυκνώσεως τοῦ ἀριστεροῦ πνεύ-
μονος, ἐνήστευσε δὲ ὡς γνωστὸν παραμείνας διαρ-
κῶς εὐεκτῶν ἀπὸ τῆς μεσημβρίας τῆς 11 μέχρι τῆς
μεσημβρίας τῆς 22 μαρτίου συμπεριλαμβανομένης,
ἐπιβλεπόμενος διαρκῶς ὑπὸ ἱατρῶν. Ἀπὸ τῶν 11
τούτων ἡμερῶν δέον ν' ἀφαιρέσωμεν τὴν πρώτην
καὶ τὴν τελευταίαν ὡς μὴ ἐντελῶς νηστησίμους. Ὁ
Καίττης κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς νηστείας του πε-
ριωρίσθη ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν πόσιν ὕδατος καὶ τὸ
κάπνισμα ὀλίγων σιγάρων. Κατὰ τὰς καταμετρήσεις
δὲ τοῦ βάρους καὶ τῆς θερμοκρασίας, αἵτινες ἐγένοντο
κατὰ τὸ διάστημα τῆς νηστείας του, ἡ θερμοκρασία
καὶ ὁ σφίγμὸς ἔμενον τακτικοί, ὁ τελευταῖος ὅμως
ἐπεταχύνετο καὶ διὰ τῆς ἐλαχίστης διεγέρσεως. Ἐν
ἀρχῇ τῆς ἐκουσίᾳ αὐτοῦ νηστείας ὁ Καίττης ἐζύγιζε
57 χιλιόγραμμα, μετὰ δὲ τὸ πέρας 50 χιλιogr.
καὶ 650 γραμμάρια. Ἡ ὅλη λοιπὸν ἀπώλεια τοῦ
σώματός του. συνίστατο εἰς 6 χιλιόγραμμα καὶ 350
γραμμάρια, γεγονός ὅπερ ἐγένετο καταφανὲς καὶ διὰ
τῆς σμικρύνσεως τῶν ὀργάνων τοῦ σώματός του. Τὸ
σπουδαιότατον ὅμως ἐξαγόμενον ἐκ τῆς νηστείας
ταύτης εἶνε ὅτι εἰς τὴν διάμεψιν τῆς ὕλης λαμβά-
νουνσι σπουδαιότατον μέρος καὶ τὰ ὅσθα, ἐνῶ μέχρι
τοῦδε παρεδέχοντο τὸ ἐναντίον. Τὸ γεγονός τοῦτο
ἀπεδείχθη ἐκ τῶν ἀφθόνων ἀλάτων τῆς τιτάνου τῶν
ἀνευρεθέντων κατὰ τὴν χημικὴν ἀνάλυσιν ἐν τοῖς
ἀποκρίμασι τοῦ Καίττη. Καὶ εἶχε μὲν τὸ φαινόμενον
τοῦτο παρατηρηθῇ καὶ εἰς νοσοῦντας, ἀλλ' ἀπεδίδετο
εἰς τὸ εἶδος τῆς ἀσθενείας. Πρὸς τὴν ἐλαττώσει
τῶν ἀλάτων τῆς τιτάνου παρετηρήθη καὶ ἐλάττωσις
τῶν λευκῶν αἰμοσφαιρίων, ἅτινα πάλιν ἐπολλαπλα-
σιάζοντο ταχέως παυομένης τῆς νηστείας. Ἐκ τού-
των ἐξάγεται τὸ συμπέρασμα, ὅπερ καὶ ἄλλοθεν ἦτο
πιθάνον, ὅτι τὰ ἐρυθρὰ αἰμοσφαίρια γεννῶνται ἐκ τῶν
λευκῶν καὶ ὅτι εἰς πλείστας νόσους τὴν ἀλλοίωσιν
τοῦ αἵματος δέον νὰ ἀποδίδωμεν ἐν μέρει καὶ εἰς τὴν
νηστείαν τῶν ἀρρώστων.

Σπουδαιότατα εἶνε τὰ ἰδιαίτερα εἰσοδήματα τοῦ
ἀγγλικοῦ στέμματος. Ἰδιαίτερα κυανὴ βίβλος ἐκδι-
δομένη τῇ φροντίδι τῶν διοικούντων τὰ τῆς περιου-
σίας τῆς βασιλείας Βικτωρίας παρέχει ἰδεᾶν ἀκρι-
βῆ περὶ τῶν ἀπεράντων κτημάτων, τὰ ὅποια ἡ βα-
σιλικὴ οἰκογένεια κατέχει ἐν Ἀγγλίᾳ, ἐν Σκωτίᾳ,
ἐν Ἰρλανδίᾳ, ἐν Οὐαλλίᾳ καὶ ἐν ταῖς νήσοις τοῦ
Μάν καὶ τοῦ Ἀλδερνά. Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη αἱ
ἐκ τῶν κτημάτων τούτων πρόσδοι, ἐνεκα τῆς οἰκο-
νομικῆς καὶ γεωργικῆς κρίσεως, ἐμειώθησαν ἐπαι-
σθητῶς. Ἐν Σκωτίᾳ αἱ ἐτήσιοι πρόσδοι τῶν κτη-
μάτων ἀνέρχονται νῦν εἰς 25, 219 λίρας στερ-
λίνας, ἐν Ἰρλανδίᾳ δὲ εἰς 37,640 λίρας. Ἀλλ' ἐν